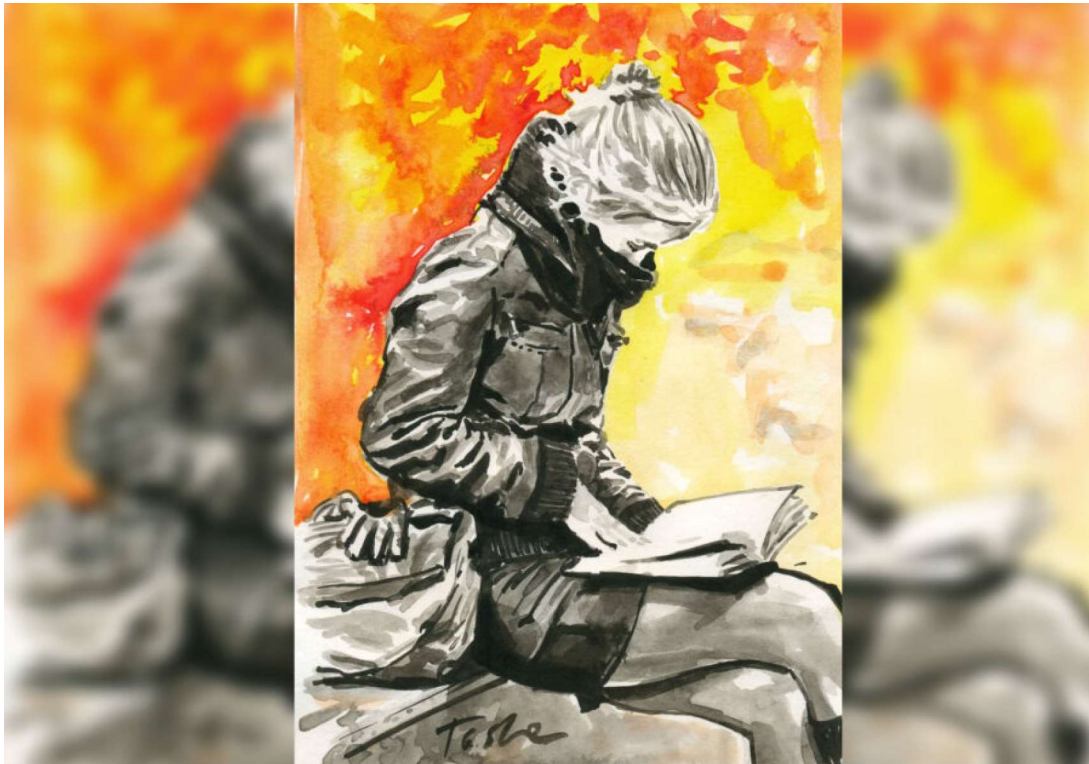
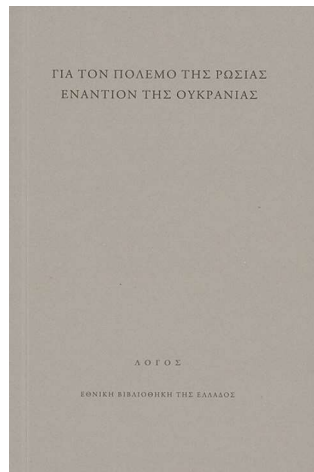

Είκοσι + ένα non fiction αναγνώσματα για ένα σκοτεινό φθινόπωρο (του Σπύρου Κακουριώτη)

του **Σπύρου Κακουριώτη**

Πριν από 60 ακριβώς χρόνια, ο κόσμος κρατούσε την ανάσα του, όσο κορυφωνόταν η αμερικανοσοβιετική αντιπαράθεση με αφορμή την εγκατάσταση σοβιετικών πυραύλων στην Κούβα. Σήμερα ο κόσμος κρατά και πάλι την ανάσα του, όχι για την Κούβα, αλλά για την Ουκρανία. Ασφυκτικό φθινόπωρο κι ο ουρανός σκοτεινός...

Σταύρος Ζουμπουλάκης (επιμ.), *Για τον πόλεμο της Ρωσίας εναντίον της Ουκρανίας*, Εθνική Βιβλιοθήκη της Ελλάδος

Η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία θα αποτελέσει, άραγε, ένα γεγονός από αυτά που αποκαλούμε συνήθως «κοσμοϊστορικά», με συνέπειες ανάλογες με αυτές της επίθεσης ενάντια στους Δίδυμους Πύργους την 11η Σεπτεμβρίου; Άγνωστό. «Βρισκόμαστε ακόμη μέσα στο γεγονός και η κατανόηση αυτού που πραγματικά συμβαίνει είναι αναγκαστικά περιορισμένη», σημειώνει σωστά ο Σταύρος Ζουμπουλάκης προλογίζοντας το ολιγοσέλιδο αυτό βιβλίο, το οποίο εντάσσεται στη σειρά «Λόγος», όπου δημοσιεύονται οι ομιλίες που πραγματοποιούνται στον ομώνυμο κύκλο εκδηλώσεων της Εθνικής Βιβλιοθήκης. Η εκδήλωση, που διοργανώθηκε, κυριολεκτικά, εν θερμώ, τον Απρίλιο του 2022, δεν φιλοδοξούσε να προσφέρει στον ακροατή –και τώρα αναγνώστη– κάποια πρωτότυπη και εις βάθος ανάλυση· ήταν περισσότερο μια κίνηση συμπαράστασης και, όπως το θέτει, στο προλόγισμά του ο πρόεδρος του Εφορευτικού Συμβουλίου της ΕΒΕ, η ανάγκη «να μιλήσουμε με τις σωστές λέξεις: να μιλήσουμε για πόλεμο και όχι για “ειδική επιχείρηση”, να μιλήσουμε για εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία». Στοιχεία «Εισαγωγικά στην ιστορία της Ουκρανίας» περιλαμβάνει το κείμενο του Γιώργου Τσακνιά, στο οποίο ο ιστορικός ερευνητής και μεταφραστής αναφέρεται συνοπτικά στους Ανατολικούς Σλάβους και στη διαδικασία εθνογένεσης διακριτών εθνών, ανάμεσα στα οποία το ουκρανικό και το ρωσικό. Στο κείμενο αποδομούνται τα επιχειρήματα με τα οποία ο ρώσος πρόεδρος αρνήθηκε την εθνική υπόσταση των Ουκρανών, ως μία επιπλέον αφορμή για την εισβολή. Στη συνέχεια ο Δημήτρης Χριστόπουλος, διαβεβαιώνοντας ήδη από τον τίτλο ότι «Θα είναι μακρά η δοκιμασία», εξετάζει τον ρωσο-ουκρανικό πόλεμο ως αποτυχία του μεταψυχροπολεμικού συμβολαίου στην Ευρώπη. Η αμέριστη καταδίκη της εισβολής και η απαίτηση για άμεση διακοπή των εχθροπραξιών και αποχώρηση των ρωσικών δυνάμεων από το έδαφος της Ουκρανίας δεν μπορεί παρά να συμπληρώνεται από την αναγνώριση της ανάγκης για την προετοιμασία της «επόμενης μέρας». Εκείνης μιας δύσκολης ειρήνης, αφού τους δύο λαούς χωρίζει, για μια ακόμη φορά, αίμα, αλλά και μιας ειρήνης που δεν θα αποκλείει τη Ρωσία από το σχεδιασμό μιας κοινής ευρωπαϊκής αρχιτεκτονικής ασφάλειας. Ούτε η ρωσοφοβία ούτε η ρωσοφιλία μπορούν να αποτελέσουν οδηγό σε μια τέτοια κατεύθυνση, καταλήγει. Αρκετά οξύτερος στη δική του παρέμβαση, με τίτλο «Η ρωσική οδός της βίας και του πολέμου», ο Σταύρος Ζουμπουλάκης αναφέρεται στον αντιδημοκρατικό, εν πολλοίς, χαρακτήρα της ρωσικής μετάβασης, αλλά και στη λειτουργία του Πατριάρχη Κύριλλου ως ιδεολογικού μηχανισμού του καθεστώτος Πούτιν. Επισημαίνει την ανάγκη συμπαράστασης («να κάνουμε τα πάντα για να υπερασπιστούμε την Ουκρανία», επισημαίνει) και εμμονής στις οικονομικές

κυρώσεις, χωρίς όμως να επιτρέψουμε στη δικτατορία Πούτιν να απομονώσει τη Ρωσία και τον ρωσικό πολιτισμό από την Ευρώπη.